

L'ENYOR DE L'ARADA

EL POBLE D'ESTIU

És al poble d'estiu on s'hi aguanta la calor
perquè l'ombra li dona l'esquena
i l'obaga de les entrades
deixa espai al canti d'aigua fresca
i amaga la llum a l'ull ombrívol d'escala
que la busca mirant per la claraboia.

És on les tímides albares mandregen,
i no gosen molestar, malgrat les piuladisses.
On les tardes ronsegan la fosca
Nits de fresca amb rebeca i cafè amb gel
que han pres els carrers de somnis oblidats.

Un dia soliu de pluja freda deixa l'estiu al record
i els crèdits d'una pel·lícula finida
corren per capvespres de garnatxa madura,
mentre alguna oreneta desorientada pren el vol.
Un jorn aïllat dilueix la canícula,
que voldrem recuperar quan la nit guanyi el dia.

EL PASSEIG VESPERTÍ

El passeig vespertí,
abans que l'horitzó es rovelli,
em revela, com si fos nou,
el vell paisatge de records
que ha acariciat tants crepuscles
i ha tintat aquells pàmpols de cep.

El mas, apuntalant el pes del temps,
enyora quan el sequer ple rebia,
com ara, mig enrunat, l'abraçada de mel.
Les finestres i la porta tancades,
deuen conservar la flaira a fruit madurat
o, pot ser, s'ha perdut com la llum.

El corró de batre roman a sol i serena,
i veu quiet a passejants, com jo,
escrutant, pam a pam, el terreny.
Al costat nord, la cisterna conserva
el ressò aquós del moment degradat.

L'herba eixuta ha cobert el silenci
dels racons que havien estat
i ja no són realitats, sinó somnis.
Es fa fàcil cercar la soledat veient l'enllà
i et fa sentir completament a prop.

Els arbres saben la història de l'indret
i l'expliquen, cada dia al sol ponent,
escurçant les estrofes a ritme lent,
tal i com baixa la llum.

Els colors ferits, rere l'esquena,

em fan tornar, repetint-me
la veritat de la bellesa.

I la raó em fa entendre que res no dura
i que tot deixa una traça que expira.

Just a la posta de cada dia.

EL TERRÒS

El terròs del bancal abandonat,
guarda el secret d'un temps d'eufòria,
de quan la collita d'ametlles feia el ple.

Ara contempla com el fonoll verdeja i s'asseca,
creix i mori a cada estació, sota els seus peus.
El terròs regenta el bancal sense fruit,
i contempla el moviment de les ombres
dels troncs assedegats,
com s'amaguen lentament del Sol.

Té l'enyor de quan l'arada
el convertia en fèrtil flassada d'ametller.
Mentre, l'herba el cobreix
no sap que el temps li creix a sobre,
desgranant-lo en partícules de nostàlgia.

LA PAU DEL COR

Els camins de la vila menen silenciosos
vers l'olor del sotabosc i la garriga.
Pocs ocells d'hivern m'acompanyen
i el fred del matí talla la cara
i empeny els passos
que es perden a dins la solitud.

La llum natural omple de grisos i verds
i arribo a la miranda que t'exhibeix,
poble meu, dins d'un quadre de realisme
que t'envolta d'un blanc que apaga els colors
i et realça la silueta, fent-te encara més vell.

Torno amb la soledat de companyia,
la simetria equilibrada dins meu,
el perfum del desembre impregnat,
amb ganes de sentir-me, de nou,
dins dels teus carrers de so apagat
que decoren la pau del cor.

Heura

13-03-1957

Categoria Adulta

Jocs Florals Micropobles, 2024